

שמי יעקב. אני גר בלונדון בשכונת סטמפורד היל. בערב שבת פרשת בהעלותך תשע"ט, היה ראשי תפוס. ידעתי שהשיר "לכה דוד לקראת כלה", עומד להתקיים במשפחתי על האופן של המשל. היו לי שלוש הצעות שידוכים לבתי היקרה שתחי, וכולם עשו רושם מצויין. הייתי נבוך ומבולבל, לא ידעתי להחליט מה מביניהם הוא המתאים ביותר, וכך נכנסתי לשבת קודש.

היה פרט נוסף שטרד את שלוותי. נשמע קצת מוזר ביחס לשמחה הגדולה שעמדה לפקוד את מעוננו, אבל כאשר דמיינתי את הרגע הזה שבו נשתה לחיים, זכרתי שאז יגיע הזמן לשלם לשדכן את המגיע לו, ואין לי שום מושג מהיכן להביא את הסכום הדרוש. השידוך לא יתעכב בגלל עניין פעוט כזה, ואם השידוך ייגמר לפני שיהיה לי כסף ביד, אאלץ ללוות ממישהו.

ואני אינו לווה כספים, ברוך השם יתברך, אני חי בצניעות, כשיש לי כסף – קונה, וכשאין – אין. בני בתי למדו להסתדר, ואני את השתדלותי עושה להביא טרף לבני בתי. עכשיו, עם השידוך הקרב, הבנתי כי כמויות הביטחון שצריך לגייס כדי לעבור את התקופה הזאת, הם ברמה אחרת לגמרי מזו שהורגלתי בה עד עתה. הלחץ תפס אותי, בעיקר על הספק באיזה שידוך לבחור, וגם על דמי השדכנות. לא הכרתי את התחושה הזאת, ותהיתי על עצמי, איך יתכן שבשעה שכולנו מרוגשים מהעומד להתרחש אני נתפס לפכים קטנים. איפה כל מה שידעתי עד היום? איפה כל משפטי האמונה ופסוקי הביטחון? עלי לאסוף אותם מחדש, ולהקשיב להם כמו לא שמעתי מעולם.

וזאת היתה ההארה הראשונה שברצוני לספר עליה. באותו שבת התארח על שולחני בחור צדיק שיד ושם לו בספרי קודש ובסיפורי צדיקים, פה מפיך מרגליות. האורח הזה, כך חשבתי, נשלח אלי במיוחד משמים, לחזקני בזו השעה. "בוא נדבר על העניין של ביטחון בהשם, ביקשתי מהבחור, "אני צריך חיזוק".

הבחור נענה לאתגר, וכמו תמיד, גם הפעם הוא מצד מיד סיפור מופלא: רבי אשר פריינד זצ"ל בנה כמה בניינים ברמות, והיה צריך לשלם מקדמה של שני מיליון שקלים מזומנים לקבלן. לא היה לו שום מושג מהיכן להשיג אותם, והוא הלך להתבודד ולבקש ממי שהכל שלו, שיתן לו. עמד וביקש הפציר והתחנן, ופתאום שינה את טעמו. נעצר מתחננוניו, ועשה חשבון כזה: הרי אינני צריך להביא היום את הכסף. תאריך התשלום יחול רק בעוד שלושה ימים, אז מה קרה לי היום? מה פתאום אני מודאג כל כך? הרי אם יהיה לי היום את הכסף הלא אפקיד אותם בבנק, וכי איני סומך על הקב"ה שהבנק שלו עובד טוב לפחות כמו הבנק שלי? הרי ברגע שאצטרך, הוא ישחרר לי את הסכום!

"ריבוננו של עולם", קרא ר' אשר פריינד מעמקי לבבו, "אני רוצה לסמוך עליך!!! תחזק אותי בביטחון גמור!"

מרגע זה ואילך שוב לא התפלל על שני מיליון שקלים, אלא על מצרך יקר בהרבה. הוא ביקש על ביטחון, שהקב"ה יחזק אותו וייטע בקרבו את התחושה האיתנה כי הוא סמוך ובטוח בחסדו יתברך. כך התפלל במשך כמה שעות! למותר לציין שביום שהוא היה צריך את הסכום, הגיע אליו כל הכסף באורח פלא. הסיפור חיזוק אותי מאוד. השבת, מקור הברכה, עברה עלי התרוממות גדולה. התענג על השם - ויתן לך משאלו ליבך.

ביום ראשון שיניתי כיוון בתפילת 'אתה חונן'. במקום לבקש שיחונן אותי בדעת להחליט באיזה שידוך לבחור, התפללתי מעומק הלב שיחונן אותי שאדע ואבין שאני עומד לגמרי מהצד, והקב"ה מוליך אותי לשידוך הנכון. בקשה נוספת ביקשתי בברכה הזו, שהשם ייתן לי את השכל הישר, לדעת עד כמה אני צריך להשתדל להשיג את הכסף לתשלום לשדכן.

נכון שאני מתפלל ומבקש מהקב"ה שיחזקני בביטחון, אבל איך אדע מהי דרגתי ומה אכן נדרש ממני? קראתי לאחרונה במאמריו של המשפיע רבי צבי מאיר זילברברג שליט"א, ששמע מחתנו של האדמו"ר מתולדות אהרון זצ"ל, שחמיו זצ"ל הוציא ספר על אמונה, ורצה להוציא גם ספר על ביטחון. הוא כבר כתב את הספר, אך לבסוף, לא הוציאו לאור. הוא הסביר זאת בכך שאנשים יכולים לטעות בענייני ביטחון. זהו דבר מסור ללב, וכל אדם צריך לעשות השתדלות לפי מידת הביטחון שיש לו. קשה לקבוע את הגבול הדק שבין השתדלות רצויה שהיא מצווה, לבין איש השתדלות יתרה. לפעמים אדם משא יר את בני ביתו רעבים בתואנה שהוא בוטח בהשם שישלח לו את מזונו ללא השתדלות, כאשר האמת היא שהוא בסך הכל מתעצל. להוציא ספר לרבים, ולקבוע כללים מתאימים לכולם, זה דבר בלתי אפשרי.

צדיק

לעילוי נשמת

הרב אלטר אהרן יצחק

הרשקוביץ זצ"ל

י"ז בטבת תשע"ו

עלות העלוין לשבת

200 ₪ בלבד

בנק דיסקונט סניף 56

השבון 61135

אסמכתא למייל:

Shuly3910@gmail.com

הפצה: אלעד, הדרה, אשדוד,

בני ברק, פתח תקווה, רחובות,

מודיעין עילית ואחיסמך

נא להתפלל לרפואת פצועי אסון מירון

שלמה בן אלטע חנה, שמואל מאיר בן זעלדא יעקב בן גיטל, יהושע

בן דבורה, יום טוב שמחה בן חיה יהודית, אליהו בן מרים,

משולם בן חנה, צבי עקיבא בן ריזע גיטל, דוד צבי בן ליבא

בתוך שאר חולי ישראל

ומפני שאכן אין ספר כזה, ואין מי שיעמוד ויפסוק לי בצורה מפורשת כמה עלי להשתדל עמדתי ופרשתי תחינתי לפני המגן לכל החוסים בו, שיחונני דעה בינה והשכל, ויכוון אותי להתנהג באופן הנכון לי, כרצונו יתברך.

בימים הבאים התבהרה התמונה, וכבר ידענו לאיזה שידוך הקב"ה מוביל אותנו. ביום חמישי י"ז סיון, בסיעתא דישמאי, עמדנו לברך על המוגמר, וכשנודע לי שהשדכן גם אמור להופיע במסיבת האירוסים, התפללתי שוב להקב"ה במילים אלו: איני יודע באיזה מדרגה של ביטחון אני, אבל רצוני להיות בעל ביטחון, אנא, אינני רוצה ללוות, תעזור לי שלא אצטרך להגיע לזה. והתחננתי מעומק הלב: נא, ריבנו של עולם, קח את מקצת הביטחון שאני מסוגל להעמיד לפניך, ויהא חשוב בעיניך כאילו בטחתי בך בשלמות.

בשעה שמונה וחצי שערב עמדתי לצאת מהבית לכיוון תחנת האנדער גראונד 'זו הרכבת התחתית הלונדונית' שתוביל אותי לאזור גולדרס גרין, לבית החתן למסיבת האירוסין, אלא שאז נזכרתי במצווה שלי.

בישיבה בה אני משמש כר"מ, לומד בחור חשוב. הבחור הזה פרוש מענייני העולם הזה. שום דבר הוא אינו מסדר לעצמו, היו כאלה שניסו לעזור לו ולכוון אותו להסתדר, אבל אני, רוח אחרת היתה עמי. אמרתי לעצמי, שתהא זו זכות עבורי לארגן לו את הדברים. בסופו של דבר, אי אפשר לדעת מה יקרה בעוד ארבעים שנה, ואפילו רק בעוד עשרים שנה. שמו של הבחור יצא ברבים לגאון ולתפארת, כתלמיד חכם מובהק אשר שם לילות כימים בלימוד התורה, ואני עוד עשוי להיות זה שיספר בהתרגשות כי זכיתי להציע את מיטתו בישיבה... גם את בסופו של דבר ישאר הבחור אלמוני, הרי שאין סיבה לעצור אותי מהדמיון המבורך הזה, שיש בו לבחור הן הטבה גשמית והן הטבה רוחנית, שכן כאשר חושבים טוב על השני, הטוב שבו צף ועולה למעלה, וזה משפיע עליו למעשה.

בשבועיים האחרונים, לא חש הבחור בטוב ולא היה בישיבה. בבוקר התקשר אלי אביו של הבחור והוא סיפר לי שבעז"ה היום הערב יחזור הבחור לישיבה, וביקש לי שאעזור לו להתארגן. הדבר פרח מזכרוני. בדיוק כשהייתי בדרך לרכבת נזכרתי בכך, ידעתי שאם לא אסדר לו מקום לישון, הוא פשוט יישן על ספסל. נלחמתי עם עצמי, אם לפנות ימינה או שמאלה, לכיוון התחנה או לכיוון הישיבה, ולבסוף החלטתי שעל המצווה איני מוותר בשום אופן. הלכתי לכיוון הישיבה ומצאתי את הבחור עייף ויגע. כיוונתי אותו אל החדר שלו, פתחנו את המזוודה וסידרתי לו את חפציו. יש בגדים שצריך לתלות בארון, יש חפצים שחשוב להניח במגירה, ויש כמה פריטים שצריך לקפל ולהניח על המדף. תוף זמן קצר היתה על המזוודה מאורגנת יפה בחדר. אני מסיים את מלאכתי ואז מבטי נופל על הדופן הכפולה שבמכסה המזוודה, אולי נשאר שם מסמך חשוב כלשהוא, אני מהרהר. אני ממשש בתוך התא ומוציא מעטפה חומה שלפליאתי הרבה היא נושאת את שמי לכבוד הר"מ המסור הרב...

ומה במעטפה? 2,000 יורו! לא פחות ולא יותר. עיני הוצפו דמעות. בשום שלב לא יכולתי לדמיין שככה יתגלגלו הדברים, מעולם לא קיבלתי מתלמיד אפילו רבע מהסכום הזה. ריבנו של עולם דאג לי, ארגן לי, סידר לי את כל הסכום שאני צריך בדיוק בזמן! היה לי די כסף לשלם לשדכן, לקנות ש"ס לחתן, ואף

לקנות מתנה לכבוד ה'תנאים' שיתקיימו בקרוב. טאטע זיסער! אין עסק טוב יותר מלבטוח רק בך. תן לי את הכוח והשכל לסמוך עליך תמיד!

גבורת ה' וחסדו

הגאון רבי אביגדור מילר זצוק"ל

אמר רבי יוחנן: "כל מקום שאתה מוצא גבורתו של הקב"ה, אתה מוצא ענוותנותו". ר' יוחנן בדק את כתבי הקודש ונוכח לראות, שבכל הקשר, שבו נזכרת גדלות הבורא, נזכרת מידת הענווה שלו. ההטבה, שמיטיב הבורא עם ברואיו, היא הגילוי לענוותנותו, שכן הבורא שאין קץ לגדולתו משפיע טובו על קרוצי חומר. הגבורה מתגלה בגדולתו של ה' בכוחו ובחוכמתו. כלל זה חוזר ונשנה במקורות. ר' יוחנן מבסס את קביעתו ע"י ראיות מן התורה, מן הנביאים ומן הכתובים.

בתורה נאמר: "כי ה'... ואדוני האדונים" והסייפא היא מתחום הענווה "עושה משפט יתום ואלמנה". גם דברי הנביא פותחים בגדלות: "כה אמר רם ונשא שוכן עד וקדוש" ומסיימים בענווה: "זאת דכא ושפל רוח... להחיות רוח שפלים". וגם בכתובים: "סולו לרוכב בערבות" ובסמוך לו "אבי יתומים ודיין אלמנות".

ניתן להביא ראיות נוספות לשזירת הגדלות בענווה: "מלכותך מלכות כל עולמים", ובפסוק שלאחריו "סומך ה' לכל הנופלים". הקב"ה המגביה לשבת, הוא המקים מעפר דל. זו מידתו של הקב"ה, גדלות מקדימה את ההטבה. "גדול אדונינו..." ובנשימה אחת "מעודד ענווים". הזכרת עיוזו נוראותיו של ה' נסמכת להבעת רוב טובו וצדקתו, מיד לאחר תיאור של "המכסה שמים בעבים" מופיעה ההטבה: "נותן לבהמה לחמה".

ר' יוחנן האיר את עינינו בנסחו את כלל הזהב הזה, המאפשר הבנה מעמיקה של הסדר השיטתי שבתורה. זהו פשוטם של דברים: ר' יוחנן מסר בידינו מפתח למצוא את החוקיות בפסוקי התנ"ך. גם סדרם של כתובים בא ללמד, אין הוא סגנון גרידא. התורה מחנכת ללמוד ממידותיו של הקב"ה את הגבורה, המתבטאת בכוח ובחכמה, ואת הענווה המתגלה במידת החסד. תכלית האדם בעולם היא לשקוד על קניית מידות אלו.

הברכה השניה בתפילת העמידה קרויה "גבורות". בפסקה הראשונה שלה מתמוזג הכח עם החסד: "אתה גיבור לעולם ה'" וכהמשך ישיר "מחייה מתים אתה, רב להושיע". בברכה זו משתלב הכוח בענווה: "משיב הרוח" ב"מכלכל חיים בחסד" ומשני המרכיבים נארגת השלמות. ברכה זו הקרויה "גבורות" היא כולה חסד. "מחייה מתים" הנזכר לראשונה זהו חסד ההשכמה, החזרת הנשמה לאדם בבוקרו של יום.

לאחריה "סומך נופלים ורופא חולים ומתיר אסורים" – הקב"ה סועד את כל הזקוקים לתמיכתו. זהו חסד בהתגלמותו. תכלית הגבורה להביא להכרת החסד. הגמרא אומרת: "לא נבראו רעמים אלא לפשוט עקמומיות שבלב". כשם שהמגהץ בחומו מיישר את קמטי הבגד, כך הרעם בקולו מיישר את העקמומיות שבמידות, את ה"קמטים" שבנפש.

המהרש"א מציין (בפירושו שם), שהתועלת העיקרית מן הרעם היא החרדה, שהוא מעורר בלב האדם. החרדה מסייעת לו לתקן את מידותיו. נניח שקול הרעם נשמע בעיצומה של מריבה. רעד אווזו בשני הניצים, וזה מבקש את מחילתו של זה.

האדם נתקל בחייו ב"רעמים" למינהם. לעיתים סבורים שזו גבורתו של ה', אבל, לאמיתו של דבר, בתוכה מוצפנת היטב ענוותנותו. פעמים מגלים אותה ע"י מחשבה מעמיקה, ופעמים שרק חכמי הדור מפרשים אותה. לעולם הענווה והחסד הם בני לווייה של הגבורה. זהו הסבר המילים "רב להושיע", הוא רב וחזק רק כדי להושיע.

מסדרון המוות - ה'שלושים'

הרב שמואל פולק שליט"א

גלגלה ההשגחה העליונה והייתי ממש סמוך ונראה לזירת האירוע. התמקמתי שם בשעת חצות הלילה והתפללתי ולמדתי. ראיתי את כל הזוועה. עכשיו: את החשבון נפש האישי שלי למה הייתי צריך להיות שם ולראות את הכל. את זה אני אשאיר לעצמי. אבל לפני הכל, לפני שבכלל נתחיל לדבר על האסון שקרה, אני רוצה לדבר כעת על מה שקורה. יש אסון יותר גדול שמתרחש כעת!!!

לאסון הזה קוראים "ואם תלכו עמי בקריי"!!! כן. כצפוי. וכולם כבר יודעים להצביע על המעבר המסוכן והמחליק והלא בטיחותי. ועל הצפיפות שהייתה יותר מידי גדולה. וכמובן על השוטרים שחסמו. ובתור אחד שהייתי שם אני נזעק בקנאות ואומר: הבל הבלים!!! אין סיבה הגיונית למה קרה שם. סוף סוף לא נולדתי היום. אנחנו חרדים מבטן ומלידה, ואנחנו עומדים צפופים לא מהיום ולא מאתמול. אנחנו מכירים דוחק כזה ויותר מזה. ואני אומר לך בתור עד ראייה עם יד על הלב: דא גזירת אורייתא!!!

ותרשה לי לומר בחריפות: שמי שבימים אלו חושב אחרת, כמדומני שזו המידת אכזריות שעליה דיבר הרמב"ם ש"אם לא יזעקו ולא יריעו אלא יאמרו דבר זה ממנהג העולם אירע לנו וצרה זו נקרה נקרית..." ועדיף לעצור כאן. עדיף לא להגיד מה המשך דבריו של הרמב"ם (פ"א מהל' תעניות ה"ג)!!! תדע לך שאנחנו משחקים באש!!!

לכן אני חושב. לפני שאתה מזדעזע ממה שקרה. עזוב. חיך קודמים!!! תחשוב דבר ראשון על עצמך!! הקב"ה דפק על השלחן. ה' רצה לעורר אותנו. לקח לנו 45 נשמות נקיות וטהורות. ולהגיד שזה בגלל כשל היערכותי זו מידת אכזריות.

עכשיו: זה לא סתירה שיתכן והיו מחדלים של היערכות ואפילו שינוי תפיסה בציבור שלנו בייחס לזלזול בהנחיות וכו' וכו'. ברור שיש גם שיעורי בית כאלו. אבל לא עכשיו! עכשיו זה לא הנושא! כעת הקב"ה דפק על השולחן ורצה לעורר אותנו. ולהגיד שזה בגלל מחדלים נקודתיים. זה ממש "ואם תלכו עמי בקריי", וההמשך ידוע. ומפחיד, זה בלתי נסבל!!! זו מידת אכזריות!!! זה לא יהודי. זה לדבר כמו גוי!!! כל מי שהיה שם בזירה. כולם מתשאלים אותו ומתחקרים אותו מה היה. אז גם לי יש מה להגיד. אני יכול להעיד ש-5 דקות לפני כן היה לפתע נחשול ענק של אנשים שעברו באותו מעבר. ו... ולא קרה להם כלום. למה??? כי כך גזרה חכמתו יתברך!! ואחרי 5 דקות קרה מה שקרה. למה??? כי כך גזרה חכמתו יתברך!!! יש לי חבר שיצא ממירון 10 דקות

לפני כן ולא חווה את האסון. למה? כך גזרה חכמתו יתברך. ויש אותי ועוד אלפים כמוני שראו את כל הזוועה. יש אחד שרק בשעה 1:00 יצא מאשדוד ואמרו לו מיד לשוב על עקבותיו, ויש לו חבר שכבר הספיק להגיע לצומת קדרים ושם אמרו לו לעשות פרסה... צריך לדעת שגם הפרטים הקטנים האלו - הכל בגזירת עליון!!!

ובפרט ובפרט: יקר!!! יקר בעיני ה' המוותה לחסידיו. וכשיוצאת גזירה כזו נוראה מלפניו אנחנו מחויבים להבין שה' רוצה משהו ולשם למקד את מלא תשומת הלב. אנחנו כבר לא ילדים קטנים. אנחנו כבר אחרי שנת קורונה. כבר ספגנו אבדות קשות... ועכשיו שוב. הגיע הזמן לקבל את האיום!!! די לפרשנויות. די ללכת בקרי. הגיע הזמן שנבין שה' רוצה משהו!!! אנחנו צריכים להתעורר!!!

הקב"ה ניער אותנו. הקב"ה טלטל אותנו, דפק על השלחן ואמר לנו: זה רציני!!! אני רוצה רצינות!!! ומישהו עורר את תשומת לבי: שבמתן תורה רואים לאורך כל הדרך את הנימה הזו. דווקא במעמד הר סיני רואים שעיקר העבודה היתה שם בפחד וחרדה! "ויחרד כל העם אשר במחנה", "ויחרד כל ההר מאוד", "כפה עליהם הר כגיגית", "לבעבור תהיה יראתו על פניכם לבלתי תחטאו".

ואפילו משה רבינו לפני שהוא עלה לקבל את התורה כתוב שהענן כיסה אותו ששת ימים. למה??? אומרת הגמ': כדי לאיים עליו!!! רבש"ע: מה קרה??? למה צריך להגיע באיומים??? למה כל שנה לפני חג השבועות אנחנו חייבים לקרוא את כל הקללות של בחוקותי??? למה אי אפשר לדבר בנעימות??? למה איומים??? מה התשובה??? תירגע!!! האיומים האלו זה לא איומים של מכות, זה איום של רצינות!!!

זה בדיוק כמו שהרבה פעמים אתה רואה במודעה של מכירת דירה: "לרציניים בלבד". מה הקשר רציניים??? מה, חייבים לעשות פרצוף רציני??? ואם אני רוצה לחייך, אסור ליי? מה התשובה? "לרציניים בלבד" אין הכוונה לפרצוף רציני. הכוונה היא: אדוני: זה רציני. זה לא חובבני. זו לא המלצה. זה משהו גדול. זה משהו רציני. וכעת, בימים אלו אנחנו עמוק עמוק בתוך הרצינות הזו. דא עקא שאנחנו כעת ברצינות השלילית. אנחנו שרויים בסוג הרצינות המפוחדת והמאוימת. אז זהו, שלא!

אדרבה, צריך לקחת את הרצינות הזו. צריך לקחת את הדפיקה החזקה שהקב"ה דפק על השולחן ולא לברוח ממנה, אלא לתרגם אותה לנוסחה הנכונה. כן. הקב"ה רוצה רצינות!!! הקב"ה רוצה שניקה את העניינים ברצינות. דווקא בגלל שהקב"ה רוצה לעשות איתנו עסק. אז הוא רוצה את הרצינות שלנו!!!

יש כאלו ששואלים למה האסונות קורים דווקא לחרדים? נו נו. השאלה חלשה. אבל התשובה היא ברורה: כשהקב"ה דופק על הסטנדר הוא כנראה רוצה להסביר משהו לחברותא שלו. הדפיקה הזו לא מיועדת לא לטבח, לא לשרת, ולא למאבטח. הקב"ה מדבר עם השותפים שלו. איתנו!

בחור התקשר אלי: "אני מזועזע כולי. בחור בגיל שלי נהרג באסון. הכרתי אותו. הוא חבר שלי". מה

מי שולט במצב?!

הרב מאיר בלוך שליט"א

כותב בעל ה'בני יששכר' בשליטת מזל תאומים... נעשו עם הקודש באחדות עם קונם כביכול כתאומים, וכן בינם לבין עצמם, 'ויחן שם ישראל', לשון יחיד, כאיש אחד חברים", הבעיה שלפעמים יש לנו כל מיני מפריעים שמפרידים בינינו לבין עצמנו וממילא בינינו לבין בורא עולם.

לפעמים יהיו לנו כל מיני מפריעים שיגרמו לנו להרפות בעשייה שלנו בקיום התורה שהיא מקור חיותנו, ואחד המפריעים הוא שקורה פעמים, שאדם לא מסתדר לו ולא הולך לו כל מיני דברים שקורים והיה רוצה שלא יהיו או שיהיו אחרת שהם מתסכלים את האדם ויכולים לגרום לו שיפעיל על עצמו רחמים עצמיים, ואלה יכולים לשבש אצלו את כל קיום התורה, ודבר זה יכול לקרות לכל אחד מאיתנו, שהרי בשעה זו היצר הרע קופץ על המציאה ואומר לך למה באמת לרחם על עצמך, שהרי אם היה לך תנאים יותר טובים ואם לא היה לך את כל המפריעים למיניהם אז גם אתה היית יכול למלא את חובתך כלפי האלוקים במקסימום מצדך, אבל בצורה כזו - לא שייך, והשאלה היא למה באמת לא נכון לרחם על עצמך?

תשובה: ממה נפשך אם הדברים שהיו קורים עמי היו תלויים בי, אז היה לי סיבה אמיתית לרחם על עצמי כשלא הולך לי, או שהכל הולך הפוך. ולמה באמת? שהרי אם זה באמת היה תלוי בך כלומר - שאתה היית מחליט איך בדיוק יהיה ומה יהיה אתך, אז בתור מקור כח של מחליט, ממילא היה לך את הכח לבוא ולהחליט ליצור רחמים על עצמך שבכוחם לבא ולשנות את המצב, אבל כיוון שברחמים האלו אין שום כח, כי מקור רחמים אלו לא נובע מחמת כח אמיתי, שהרי אתה בעצמך לא יכול לשנות את המצב ואין לך את כח השליטה באמת, לכן בהכרח שכח הרחמים לא נתון בידך.

ולמי כן יש כח השליטה באמת?! למי שלא נתון לידי שום דבר, שלא מוגבל בכלום, ושהוא המקור לכל, הקב"ה יתברך, אם אתה נמצא במצב שהוא לא טוב לך אז האפשרות היחידה לשנות את המצב זה רק ע"י הרחמים שלו כי הוא הקובע והמחליט שיכול להחליט ליצור רחמים, רחמים שבכוחם לשנות, ואחרי שאתה תבקש רחמים ממי שמידת הרחמים בידו, שעל פי מידה זו מונהג באדם דברים שמגיעים אליו בתור חסד, על ידי רחמיו של האלוקים אם ירצה - הוא יפעל איתך במידת זו, ואז יוכל מצבך להשתנות לטובה, אלא שזה יכול לקרות כאשר תפנה אליו ותתפלל אליו וברצונו הוא יפעל איתך במידת הרחמים.

אם כן יוצא שכאשר אדם יתקל בדרכו במפריעים שמנסים להוריד אצלו את הכח לחיות את התורה ולהרפות בקיומה, אם יכוון את ליבו כלפי האלוקים אז אם ירצה האלוקים בחסדיו הרבים ילך עמו לפניו משורת הדין ויטיב לו, אבל אם ישים ליבו לתלות עצמו לידי עצמו, אז האלוקים יסיר ממנו את השגחתו ויהא נתון בלא עזרה שתחיה אותו בדרכו.

עלון 'הפרשה', מצורף למנוי המייל בלבד!

אתה ממליץ לפסיכולוג. מה אני אמור לענות לבחור ישיבה על חבר בן גילו שנהרג באסון? איך אני מרגיע אותו? אמרתי לו: "תקשיב! אתה עדיין חי! והחי יתן אל לבו. תתפוס את עצמך לידיים. מה אתה רוצה שאני אגיד לך? שאני ארגיע אותך שאתה תחיה עד 240? אתה רוצה שאני אארגן לך איזה מכתב מצמרר שהנפטר כתב. או איזה רמז שהוא רמז שזה הולך לקרות, ואז תוכל להיות רגוע שאתה לא רמזת ולא כתבת ואם ככה הכל בסדר? לא! אני לא רוצה לשקר! אנחנו אורחים כאן בעולם הזה בדיוק כמוהו. הוא חזר לעולם שכולו טוב, ואנחנו שנבדל לחיים ארוכים... אנחנו כעת פה! כעת אתה צריך לתפוס את עצמך לידיים ולהודות לה' שנתן לך צ'אנס, ולהסתער על המשימות שיש לך בעבודת ה'...ה' רוצה שנכנס להילוך רציני של עבודת ה'.

מי אמר שה' רוצה שנרגע?! ה' רוצה שנכנס להילוך רציני של עבודת ה', ונפסיק לחיות על זרי הדפנה... יש לנו יותר מידי הרבה זמן, אנחנו לא ממהרים לשום מקום. ואני אגלה לך סוד: הסיבה שיש לנו חרדות. כי אנחנו מזועזעים ממהו ולא רוצים לעשות עם זה כלום! בן אדם שמזדעזע מאזעקה ומתעקש לא ללכת למרחב מוגן, אני מצדיק את החרדה שלו.

על אותו משקל: קרה משהו!!! ה' החריד את כל העם אשר במחנה וה' רוצה שינוי!!! אם אנחנו מתעקשים לא להשתנות ולהישאר על אותה בלטה - יש לנו סיבה טובה להיות בחרדה. אבל אם לוקחים את העניינים לרצינות אז הנה. זה מה שה' רצה לעורר אותנו והנה. התעוררנו. כעת אפשר להירגע. אבל כן, יש לי מה להירגע: "אורך ימים בימינה בשמאלה עושר וכבוד." יש לתורה סגולה מיוחדת שהיא עושה טוב. מה בדיוק? איזה טוב? לא משנה איזה. תורה זה ביטוח מאוד מאוד מקיף. זה עושה טוב לכל דבר.

אני יכול להעיד לך בנימה אישית: כל פעם שמהו מבהיל אותי. אני בורח לתורה! מקבל איזה חיזוק להוסיף משהו בלימוד, משהו בהספק, משהו. התורה היא המפלט הכללי מכל מה שאתה מפחד. יש הבטחה שה' הבטיח לנו עוד לפני מתן תורה: "ויאמר אם שמוע תשמע בקול ה' אלוקיך... והאזנת למצוותיו ושמרת כל חוקיו כל המחלה אשר שמתי במצרים לא אשים עליך כי אני ה' רופאך".

מה זה המחלה אשר שמתי במצרים??? לא יודע מה זה. דבר אחד ברור: זה היה משהו שהפחיד אותנו ורצינו להירגע מזה. וזה מה שה' מבטיח לנו לדורות: כל דבר נקודתי שמפחיד אותך. תברח לתורה - וה' ישמור עליך.

לכל אחד יש את קבוצת המקרים מהם הוא מפחד, וממה יש לו סיוטים. הצד השווה שבכולם שלכל הסייטים ולכל החרדות יש מקלט אחד ששמו תורה!!! אתה כעת בסייטים מאובדן של חבר שהסתלק בדמי ימיו? רוץ לחדרי תורה. תקבל על עצמך חיזוק מחודש בלימוד. תקבל על עצמך לעשות שטייגן אמיתי עד סוף הזמן, והתורה תציל אותך...

ואם אתה לא מבין איך זה יכול ללכת ביחד אז תלמד בעיון את דברי רש"י בדברים (ה' כ"ד): שמה רבינו מוכיח את ישראל "כי ראיתי שאינכם חרדים להתקרב אליו מאהבה". שים לב: חרדים להתקרב מאהבה.